

[Indenrigsministeren]

let stillet, forsøgt at vurdere rapporten ud fra det synspunkt, men ved at se og blive erindret om, hvem det er, der har lavet undersøgelsen, og hvem der har det faglige ansvar for den, er min umiddelbare vurdering den, at det må siges at være et uvildigt stykke arbejde.

Jeg har derimod helt naturligt som gammel metodiker på det område her interesseret mig for udvælgelsesmetoder og vurderingsmetoder og grupperinger, stratifikationer, og hvad det nu hedder. Og jeg kan se, at den udvælgelsesmetode, man har anvendt, som den er beskrevet, er rigtig. Man har taget de første 100 i kronologisk orden af de 117, der blev skrevet rapport om på en bestemt institution, nemlig Nordvang, i 1973, simpelt hen taget dem i kronologisk orden fra årets begyndelse. Og man har tilsvarende taget de første 200 af 351 på institutionen Halmtrøvet 3 i København og brugt de 200 som grundlaget. Det er også min vurdering, at man har gjort sig meget store anstrengelser for at nå frem til hver enkelt, så usikkerheden, der altid vil ligge i, at der er et forholdsvis stort antal ikke besvarede spørgsmål, er meget, meget lille, usædvanlig lille, i dette materiale.

Erik B. Smith (S):

Fru Birgith Mogensen og hr. Bollmann fra centrum-demokraterne har fremsat dette forslag til folketingsbeslutning, der opfordrer regeringen til hurtigt at iværksætte en ungdomsnarkotikabehandlingsreform. I helbredelsesforløbet skal indgå lægekontrolleret langtidsmetadonbehandling sideløbende med effektiv socialpædagogisk behandling. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at man her forestiller sig en total omlægning af behandlingen af narkomaner i Danmark.

Det må også erkendes, at vi nu er kommet til et stadium i behandlingsarbejdet vedrørende narkotikamisbrugere, hvor vi må sige, at vi ikke længere kan acceptere, at udviklingen blot fortsætter.

Det er ikke overraskende, at mange mener, at man ved at udlevere stoffer i form af metadon til narkomaner frigør dem fra deres kriminelle miljø og giver dem en menneskelig tilværelse. Det er imidlertid værd at huske på, at den omstændighed, at nogle ender som stofmisbrugere, aldrig kan henføres til en

enkelt bestemt årsag. Der er tale om komplicerede årsagssammenhænge.

Amtssundhedscentret i Vordingborg har i et lille hæfte om sprøjtemisbrug blandt unge i to provinsbyer seks år efter givet en karakteristik af den typiske morfinsmisbruger i 1980 fra Storstrømsamtet. De skriver: den typiske morfinsmisbruger er en ung mand, 25 år, opvokset hos ufaglærte eller faglærte forældre og udgået af 7.-9. klasse. Han har haft problemer i forhold til lærerne, da han gik i skole. Han har været ude i hashrygning i 8-10 år og i morfinsmisbrug i 6-8 år. Han modtager økonomisk bistand fra det offentlige og har begået kriminalitet, har været indsat i fængsel, men er nu løsladt. Han bor i egen lejlighed, er ugift, ufaglært og arbejdsløs. Ud over hash og morfin har han taget LSD og amfetamin. Gennem de senere år har han fortrinsvis taget heroin og morfinklorid. Han køber sit stof i København, sælger noget af stoffet til andre unge og beholder resten til eget forbrug.

Denne karakteristik synes klart at demonstrere, at der ikke er lette forklaringer på, hvorfor nogle bliver stofmisbrugere, endsize lette løsninger til at hjælpe dem ud af stofmisbruget.

De to forslagsstillere ønsker så radikale omlægninger i behandlingsarbejdet, at den socialdemokratiske folketingsgruppe i alt fald ikke på det foreliggende grundlag ønsker at tilslutte sig forslaget.

Som ordfører for socialdemokratiet i forespørgselsdebatten om narkotikamisbrug den 29. november 1979 havde jeg lejlighed til at understrege, at den socialdemokratiske gruppe vender sig mod metadonvedligeholdelse, fordi denne særlige form for »behandling« lægger et slør over årsagerne til stofmisbruget og fratager den enkelte stofmisbruger motivationen til at blive stoffri samt forøger risikoen for, at metadon ledes ud på det illegale marked.

I samme ordførertale efterlyste jeg en højere prioritering af det forebyggende og opbyggende arbejde og i øvrigt nytænkning i behandlingsarbejdet. Det er sikkert rigtigt, som det i øvrigt fremgår af bemærkningerne til dette forslag, at længerevarende metadonbehandling sammen med en intensiv socialpædagogisk behandling er af betydning, i alt fald for den meget lille, men svært behandlelige restgruppe, over for hvilken de traditio-